

Benedek Erika

A FÉNY A FEGYVEREM

 Publio

A fény a fegyverem

Benedek Erika

2016

Publio Kiadó

www.publio.hu

Minden jog fenntartva!

Magamról egy pár szót:

Nem tudhatjuk, meddig vagyunk itt. Mindenki mást tart fontosnak, és bár az életünket rengeteg külső tényező is formálja, tereli rossznak vagy jónak vélt irányba, mi magunk tehetünk a legtöbbet azért, hogy legyen értelme az ittlétünknek. Érzései mindenkinek vannak, figyelünk kéne rájuk, hiszen ettől élünk, befolyásolják döntéseinket, az életünk egészét és a körülöttünk lévőkét is. Nem szeretem magamban tartani az érzéseimet, hiszen felőrölnének.

Magamról egy picit: az éltet, hogy legyen kiért élnem. Régóta írok és úgy érzem, ez mindig életem része lesz. Levezeti a feszültséget, megkönnyíti a döntéseket, néha pedig a külvilágnak üzenek. Mélyen érint a szegénység, a csalódás, a rossz emberismeret, a halál, a mulandóság és a magány.

Szeretném, ha az emberekben több összetartás lenne, nem a rosszindulat és az önzőség hatalmasodna el. Szeretném, ha egymásért élnénk, mert épp eléggé eltorzítottuk már mi magunk ezt a világot.

Többnyire szomorú verseket írok fájdalomról, gyászról, hiányról, szenvedésről, de akadnak szerelmes és boldog írásaim is. Előbbi főként a múltamból fakad, utóbbi a jelenem és amilyené formál mindez, azt papírra vetem...

Delemien

Portól elsötétült szél mardosta

fehéren csillámló hosszú haját,

ráncos kezéből vadul kitepte

megsárgult levelek egész sorát.

Arcát égető forró könnyei

elveszett szerelme sírjára hullottak,
nem volt már mellette senki,
mind elhagyta, mind halottak.

Egy papír, egy angyal levele
csontos ujjai közé akadt.
Magához szorította remegve,
ez volt csak, mi megmaradt.

Évtizedek múltak el
a hóvihartól, mire gondolt.
Ez zúzta szét életét,
iszonyú erővel tombolt.

A kegyetlenség koporsója
családját magába temette.
Szeretetük lángoló csókját
egy életen át kereste.

Lelkében az idő
számára már nem haladt,
felesége s kisfia
pihennek a föld alatt.

Kezében a levéllel,
bánatát feledve,

mint kártyavár, úgy zuhant

a megrepedt keresztre.

Vallomás

I.

Lehet, hogy eddig az érzéseim hamisak voltak?

De elnyomtam őket, elvesztek, elmúltak, elhaltak.

Mit is mondhatnék?

Éreztem a szigeten, hogy ott vár az életem,

de hogy megtalálom, azt magam sem hittem.

II.

Sosem fogod elhinni?

Pedig szerintem tudod te nagyon jól,

nélküled csak egy elveszett lélek vagyok, valahol...

az a négy nap: maga volt a pokol.

Ellentétes gondolatok cikáztak az agyamban,

odaadás, szerelem, taszítás... és vágyakoztam.

Ez nem is szerelem, ez valami más,

több, szebb, mélyebb, a végső állomás.

Mi egyben a kezdet, induljunk el,

s mindent, mi fáj, felejtsük el.

III.

Hát ezért volt minden fájdalom,
az a nehéz kereszt, gyenge vállamon.

Húztam, vontam, sírva cibáltam,
de csuklómba mart s ott találtam magam,
a sárban...

Eltartott egy hosszú évig, míg onnan felálltam,
s a múltamat immáron végleg lezártam.

Emlék

Reád mindig úgy fogok emlékezni,
akárha most is rám tudnál nézni.

Sose hunynád úgy le a szemed,
ahogyan május 9-én tetted.

Utálom azt a napot,
csak fájdalmat és ürességet adott.

Jó lenne hinni, hogy csak rémálom volt minden,
és még egyszer átölelsz úgy, ahogy régen.

Sokszor láttam, hogy ott állsz az ágy mellett,
én fekszem, vágyom rád,
arcodat nézem.

Élnél még,
várnád az érintésem.

Romok közt

I.

Hitegettelek, fájdalmat okoztam,

magamat is csak becsaptam.

Éveket vettem el az életedből,

darabokat téptem ki zokogó szívedből.

Nem így akartam.

Szeretni akartalak, a hatásod alatt voltam.

Úgy szeretni, mint azelőtt,

mielőtt a mocsok a lelkemre nőtt.

Rám telepedett, megfojtott,

elnyomta tiszta érzelmeimet,

így lettem azzá,

ki tönkretette életed.

Remélem, a romok közt

találsz majd egy virágot,

hogyan felépítsd az általam

lerombolt világot.